

Nieuw ballet Gosschalk is aanwinst

De Rotterdamse Dansgroep. Choreografieën: Mark Halm, Käthy Gosschalk, Anouk van Dijk. Gezien 7/12 in Rotterdamse Schouwburg. Tournee 1/m 15/2/'92.

door NATASCHA JANSSEN

ROTTERDAM — Het beeld van omwoelende satijnen lakens op het bed duidt al meteen op eenzaamheid. De vrouw in het bed heeft een slapeloze nacht achter de rug, waarin de telefoon de hoofdrol speelt. Omdat dit apparaat haar toevlucht, haar enige hoop is, haat zij het en smooit het in haar hoofdkussen.

In de volgende scène wordt duidelijk wat haar kwelt. Haar verlangens naar de man van wie zij houdt, worden door hem niet meer beantwoord. Opgesloten in een onbestemd gevoel van eenzaamheid worstelt hij met zijn onvermogen om contact te leggen.

In een ontroerende solo probeert hij zich van zijn problemen te ontdoen — het uitrekken van zijn jack staat hier symbool voor. Maar hoe hij het ook probeert, het lukt hem niet. De mouwen krijgt hij niet los, ook zijn poging de jas achterstevoren te dragen loopt op niks uit, hij is gedoemd hem te blijven dragen. Zijn vrouw is inmiddels te afgeemat om nog tot hem door te dringen, zelfs de spontaniteit van zijn kinderen kan zijn krampachtige houding niet meer veranderen.

Stemmingsbeelden

De verhouding tussen man en vrouw is een steeds terugkerend thema in het werk van Käthy Gosschalk. In *Letting go* is zij erin geslaagd de aftakeling van een liefde in prachtige stemmingsbeelden te vertalen.

Gosschalk had de choreografie gerust langer mogen maken. De complexe thematiek vraagt om grotere diepgang, die zij met meer tijd nog genanceerder had kunnen invullen.

Met *Edge Stories* maakt Rotterdamse Dansgroep-danseres Anouk van Dijk haar officiële choreografische debuut. Opvallend in haar bewegingsidroom zijn de mooie, zachte, ronde en vloeiende bewegingen, die ontstaan als de dansers zich uit hun balans laten vallen. Met een goed gevoel voor theater creëert zij soms intense beelden, die door een zekere overdaad af en toe ook weer worden afgezwakt.

De titel van de derde première, *Just play, please* van Mark Halm, dekt de lading van het ballet volledig. Speels, ongecompliceerd, vol gekkigheid en bizarre momenten. Een vrij warrig en rommelig geheel waarin geen lijn te ontdekken valt, slechts gebaseerd op willekeurige invallen van de choreograaf.

BLOKKENDOOSBALLET IN ROTTERDAM

Hoe kleiner de zaal, hoe kinderlijker het danspubliek? Dat lijkt ons te ver gaan, maar te oordelen naar de kraaiende, even goedlachse als goedklapse toeschouwers in de Kleine Zaal van de Rotterdamse Schouwburg, zit er toch misschien wel wat waars in.

Drie wereldpremières bij de Rotterdamse Dansgroep. Drie Engelse titels, alhoewel de talentvolle Anouk van Dijk en de artistiek leidster Käthy Gosschalk volbloed Nederlander zijn.

Laatstgenoemde hulde in *'Letting go'* een wat pijnlijke man/vrouwrelatie in erotise-

rende, thrillerachtige bewegingsfasen in. In Anouk van Dijks *'Edge Stories'* speelde het multifunctionele decor mee. In haar slingerbewegingen, die zinnig in de ruimte stonden, ontbrak toch ook de gecamoufleerde emotie niet.

De drukdoenerige, op z'n Amerikaans te lang uitgesponnen start van dit tweede seizoensprogramma, was de kennismaking met de nieuwe gastchoreograaf Mark Halm. Knap, dat manuele slagwerk-spektakel. Het blokkendoosballet *'Just play, please'* gaf het uithoudings- en concentratievermogen van deze prima geschoolde dansers vele kansen tot scènische grapjas-serij.

Een ietsje te veel buffoneske humor. Ergens jammer van dat contrast tussen de hoogambachtelijke dans en de spreektechnisch falende publieke overdracht.

Verdere voorstellingen: Leiden (13 en 14) en in januari in Amsterdam en Arnhem.

René Frank